

Kuuden liigan mies

TEKSTI: ARI LEPISTÖ
KUVAT: RISTO PAKARINEN

LEGENNA

Suomesta on tullut kautta aikojen hyviä, kansainvälisestikin menestyneitä maalivahteja. 1980-luvun hyvistä paras oli Hannu Kampपुरi, kuusinkertainen SM-liigan All Star –maalivahti.

JOKAISELLA VUOSIKYMMENELLÄ on omat legendansa. 1970-luvun pikkupojat olivat pihapeleissään marjamäkiä ja monosia – ja maalivahdit valtosia ja ylösiä. 1980-luvulla maalin suulle hingunneet pikkupojat olivat melkein poikkeuksetta kamppureita. Ei ihme, että lyhyillä polvisuojilla pelaavia maalivahteja alkoi ilmestyä enemmänkin.

Hannu Kampपुरi oli värikäs maalivahti, joka ei epäröinyt testailla uusia välineitä tai harjoitusmenetelmiä. Miehen voitonahhto ja sen mukanaan tuoma omistautuminen lajille on kuuluisaa. Tässä numerossa toisaalla haastateltu Tuukka Raskin kertoi kuulleensa kiehtovia tarinoita Kampपुरin vaistoharjoituksista.

Monet yhdistävät Hannu Kampपुरin vahvasti Tampereeseen, pääosin hänen Tappara-vuosiensa takia. Kampपुरin neljästä valinnasta SM-liigan parhaaksi valinnaksi kolme tuli Tapparan vuosina. Kuitenkin Kampपुरi syntyi Pohjois-Haagassa vuonna 1957 ja siellä alkoi myös hänen jääkiekkou-

ransa, joka kuljetti hänet Pohjois-Amerikkaan, viisiin MM-kisoihin ja kuuteen eri ammattiliigaan.

»Meillä Pohjois-Haagassa joka kundi naapurustosta pelasi lätkää – tai ainakin olisi halunnut pelata«, Hannu Kampपुरi kertoo. »Lätkä oli selkeä ykköslaji poikien parissa. Ensin sitä pelattiin pallolla tiellä huopatosuissa ja sitten siirryttiin jäälle, joka oli itse asiassa melkein takapihallani. Vietin kaiken vapaa-aikani jääkiekon parissa ja se olikin hyvä, koska olin todella energinen kaveri ja sain suunnattua valtavan energiamääräni jääkiekkoon«.

Kampपुरista ei tullut maalivahtia huonon luistelutaidon tai pyylevyyden takia. Maalivahdin tontti veti poikaa puoleensa.

»Halusin itse maalivahdiksi. Pyysin isoäitiäni ostamaan minulle oikean maalivahdin naamarin ja olin ikionnellinen, kun sen sain«, Hannu Kampपुरi sanoo.

Hannu Kampपुरi on aina ollut lannistumaton kaveri eikä edes silmään Halloween-

tyylisestä maskista huolimatta osunut kiekko saanut poikaa katumaan valintaansa. Vammat paranivat ja pelaaminen jatkui.

»Siitä sitten kehkeytyi Pohjois-Haagan kaupunginosan joukkue. Osallistuimme esimerkiksi Helsingin Sanomien sponso- roimaan kortteliekkokoturnaukseen. Se oli siihen aikaan iso tapahtuma«, Kamppuri muistelee.

»Lehdessä oli isoja juttuja turnauksesta ja loppuottelut pelattiin loppuunmyydyssä Helsingin jäähallissa. Itse olin mukana 3-4 kertaa ja fiilis oli mahtava. Sääli, ettei tänä päivänä järjestetä mitään vastaavaa turna- usta. Valmentajina oli isiä ja isoisia, joilla ei ehkä tietotaito ollut huippuluokkaa, mutta sydän oli täysillä aina mukana«, hän kertoo.

Kortteliekokosta Kamppuri siirtyi HJK/Karhu-Kissojen organisaatioon. Hän harjoitteli seuran A-junioreiden kanssa jo 13-vuotiaana ja pelasi myös muutamia otteluita. Nuoren huimapään päätä ei pa- lletut, vaikka muut pelurit olivat viisi vuotta vanhempia.

»Olin aina valtavan kunnianhimoinen ja halusin olla paras. Ehkä synnä huipulle pääsemiseeni olikin, että sain tarpeeksi kovia haasteita jo nuorena. Harjoittelin Karhu-Kissojen ykkösdivisioonajoukkueen mukana jo 13-vuotiaana ja pelasin ensim- mäisen divisioonaturnaukseni jo 15-vuotiaana«, Kamppuri kertoo uransa alkuvaiheita.

»Se taisi olla Raumalla Lukkoa vastaan ja Lukossa pelasi silloin mm. Esa Isaksson, jolla oli lukuisia A-maaottelujakin takana. Ei siinä sen kummempia ehtinyt ajatella, torjuin niin hyvin kuin osasin ja peli taisi päättyä 2-2, joten ei se kai ihan huonosti mennyt«, mies myhäilee.

Vaikka jääkiekko vei ajasta suurimman osan, Kamppurilla riitti energiaa ja kun-

nianhimoa muuhukin. Hän oli myös taitava moottoripyöräilijä enduro-sarjassa ja osal- listui mm. Päijänne-ajoon, josta tuloksena oli nuorten sarjan voitto.

Kamppurille 45 sekuntia hävinnyt Jukka Helminen voitti muuten seuraavina vuosina kolme kertaa koko Päijänne-ajon yleiskilpailun voiton. Hannun pelikaverit muistavat lukuisat Kamppurin mopot, joilla hän kurvaili harjoituksiin, koska joukku- een nuorimpana ei ollut mahdollisuutta muuhunkaan kulkuneuvoon. Muut tulivat autoillaan.

»Pelasin ensimmäisen SM-sarjaotteluni 17-vuotiaana, ja siirryin Jokereihin 1974. Jokereiden vahva mies oli Aimo Mäkinen. Jokerit oli Aimon ansiosta hyvä organisaa- tio ja viihdyinkin siellä vuoteen 1979 asti«, Kamppuri sanoo.

Jokerit oli ollut vuoden 1973 mestari ja mestaruusjoukkue oli kuin Suomen jääkie- kon Hall of Fame: Matti Keinonen, Seppo Repo, Lauri Mononen, Timo Turunen. Kamppuri haettiin korvaamaan mestari- maalivahti Jorma Valtosta.

Valmentajaksi tuli Boris Majorov, maailmanmestari ja olympiavoittaja. Kausi alkoi huonosti ja kun sarjasta oli pelattu neljännes, Jokerit majaili sarjan viimeisenä. Loppukauden se pelasi paremmin nousten lopulta neljänneksi. Pronssikin jäi vain otteluvoiton päähän. 18-vuotias Hannu Kamppuri pelasi kaudella 12 ottelua.

Jokereiden 1970-luvun loppu oli väri- kästä aikaa, mutta valitettavasti joukkueen menestys heikkeni kausi kaudelta. Synnä olivat erilaiset riidan omistajan ja pelaajien, ja omistajan ja yhteistyökumppaneiden kanssa.

Ajat olivat erilaiset.

Vuonna 1975 Jokerit menetti Timo Suti-

»Nuorille maalivahdeille annan neuvoksi etsiä mahdollisimman huono joukkue, jossa voi pelata pari kolme vuotta«, sanoo Hannu Kamppuri, joka näyttää edelleen niin hyväkuntoiselta, että voisi vetää vanhat varusteet ylleen – valmiina pelaamaan.

sen ja Ilpo Koskelan. Se sijoittu ensimmäisellä SM-liigakaudella kuudenneksi, jääden uutena ilmiönä suomalaisen kiekkoiluun tulleiden pudotuspelien ulkopuolelle. Omistaja Mäkinen halusi muuttaa joukkueen pelityyliä naapuri-HIFK:n rymistelevää tyylää muistuttavaksi ja venäläistaitokiekkoa vaalinut valmentaja, Boris Majorov, sai potkut.

Seuraavalla kaudella myös Timo Turunen jätti seuran ja Jokereiden alamäki jatkui, sijoitus kahdeksas.

Hannu Kamppuri pelasi myös liigakiekon välissä kaikissa nuorten maajoukkueissa. Niin myös 1976, jolloin nuorten MM-turnaus pelattiin Turussa. Suomi oli turnauksessa neljäs, mestaruus meni tuttuun tapaan Neuvostoliittoon.

Kuten sanottua, Jokereiden seuraavat kaudet olivat sotkuisia ja turhauttavia niin monille pelaajille kuin kannattajillekin. Milloin vaihdettiin valmentajia tiuhaan tahtiin, milloin jouduttiin taistelemaan palloista

ja milloin niitä haettiin oikeudesta. Timo Turunen palasi Jokereihin vuonna 1978 ja toimi joukkueen pelaajavalmentajana.

Jokerit jäi jumboksi ja säilytti liigapaikkansa karsintojen kautta.

Maalivahdille jumbojoukkueessa pelaaminen ei välttämättä ollut huono asia. Kamppuri sai pelata paljon ja töitä riitti.

»Nuorille maalivahdeille annan neuvoksi etsiä mahdollisimman huono joukkue, jossa voi pelata pari kolme vuotta«, Kamppuri sanoo nyt. »Se kasvattaa luonnetta, kun joka ilta on pakko antaa joukkueelle ihan kaikkensa, se 120 prosenttia. Helppoja pelejä ei ole ja jokainen virhe voi aiheuttaa joukkueelle pistemenetyksen. Silloin oppii pelaamaan paineen alla ja sitä maalivahti tarvitsee pärjätäkseen huipulla«, hän sanoo.

Kamppurin oma asenne harjoittelua kohtaan oli tinkimätön. Vaikka mies ei kesäisin välttämättä ollutkaan kiertämässä pururataa, talvisin, jäällä, hän oli valmis kääntämään kaikki kivet löytääkseen peliinsä vielä uusia ulottuvuuksia. Miehen vaistoharjoitukset ovat kuuluisia.

Ne perustuivat koviin laukauksiin läheltä. Kamppuri torjui sitten kiekkoja, ainakin osittain aavistellen.

»Hän saattoi soittaa pelaajan aamuseitsemäksi hallille laukomaan hänelle, ja jos laukaukset eivät tulleet juuri sinne kuin pitikin, Hannu lähetti pelaajan pois, mutta uusi laukoja piti hoitaa tilalle«, kertoo Kamppurin kanssa KooKoossa pelannut Petteri Sihvonon.

»Kesäharjoittelu häntä ei kiinnostanut, vaan hän tuli syksyllä treeneihin hieman keskenkuntonaisena. Jääharjoitusten alettua Kamppuri kiri kovalla treenaamisellaan raon muihin pelaajiin kiinni ja muutamien alkukankeuksien jälkeen hän saattoi yksin

torjunnoillaan kääntää pelin joukkueellemme«, hän jatkaa.

Erään tarinan mukaan Kamppuri veti omia aerobisia luisteluharjoituksia muiden pelaajien huilatessa harjoitteiden välillä. Kakkosvalmentajan tehtävä oli luistella vierellä ja mitata Kamppurin pulssia.

Jokereissa Kamppurilla riitti töitä. Maalivahtipeli olikin hyvää, sillä vaikka joukkue jäikin kaudella 1977–78 SM-liigassa viimeiseksi, se päästi selvästi vähemmän maaleja kuin kolme edellään ollutta joukkuetta. Kärpät päästi kaudella 1977–78 209 maalia, KooVee 214 ja Lukko 219 maalia.

Jokerit – ja Kamppuri – joutui kaivamaan kiekon maalistaan 177 kertaa. Vastaavasti Jokerit teki 50 maalia vähemmän kuin edellään ollut Rauman Lukko.

KAMPPURIN VIIMEINEN KAUSI Jokereissa alkoi huonosti, koska Jouko Öystilä, Timo Turunen ja Pentti Hiirros lähtivät seurasta. Kausi päättyi kahdeksanteen sijaan ja kar-sinnat vältettiin.

Pohjoisamerikkalaisen World Hockey Associationin, WHA:n Edmonton Oilers oli Suomessa ottelukiertueella 1978. Parikymppinen Kamppuri tunnisti haasteen sellaisen nähdessään. Hän halusi jäälle ammattilaisten kanssa. Jotenkin mies itsensä sinne puhuikin.

»Hannu meni jäälle ja käski Oilersin pelaajien ampua lämäreitä viidestä metrissä. He tekivät työtä käskettyä ja päättivät varmaan vähän pelotella nuorta huimapäätä. Hannu alkoi sänttiä, että 'minkälaisia vetoja tuollaiset ovat, ampukaa kunnollisia!' Siitä suivantuneina, Edmontonin pelaajat tähtäsivät seuraavat laukauksensa Kamppurin päähän hiljentääkseen suomalaisen. Hannu nappaili kiekkoja ja kannusti koppien

välissä ampumaan kovempaa», muistelee Kamppurin takavuosien pelikaveri ja vastustaja, Hannu Kapanen.

Kamppuri itse kertoo samasta ajasta hie-
man pienemmin kirjaimin ja äänenpainoin.

»Edmonton Oilers oli pelaamassa Suomessa ja menin heidän harjoituksiinsa torjumaan kiekkoja. Ehkä se sitten vakuutti joukkueen valmentajan, Glen Satherin,« hän sanoo.

Maaliskuussa 1978 Hannu Kamppuri solmi ammattilaissopimuksen WHA:ssa pelanneen Edmonton Oilersin kanssa ja siirtyi Pohjois-Amerikkaan välittömästi SM-liigakauden jälkeen, yhdessä Risto Siltasen kanssa.

Nykyaikana poikien ja nuorten maa-
joukkueissa pelannut huippumaalivahti olisi scoutattu ja varattu jo ajat sitten. 1978 eurooppalaispelaajia ei juuri Pohjois-Amerikassa nähty, eikä varsinkaan maalivahteja. Kamppuri lähti matkaan sen enempiä empimättä, vaikka silloin Pohjois-Amerikan ammattilaisjäähkiekossa vallitsi erittäin skeptinen asenne eurooppalaismaalivahtei-
hin. Uusiin haasteisiin Kamppuri oli aina valmis.

Edmontonissa ei pelikavereilta tasoa puuttunut, ja muutama vuosi myöhemmin Stanley Cupin voittaneen joukkueen runko alkoi hahmottua: Wayne Gretzky oli jo Kanadassa supertähti, mutta myös Dave Semenko, Kevin Lowe, Dave Dryden, Dave Hunter ja Bengt-Ake Gustafsson ovat nimiä, jotka jokainen jääkiekkoa seurannut muistaa.

»Minut otettiin Edmontonissa tosi hienosti vastaan. Kaverit auttoivat ja neuvoivat, mistään eurooppalaisrasismista ei ollut tietoaakaan. Joukkueen muut maalivahdit olivat Dave Dryden ja Eddie Mio, joka oli muuten

Gretzkyn bestmanina hänen häissään. Mio oli todella asiallinen kaveri«, Kamppuri sanoo.

»Dave Semenkoa pidettiin jo silloin Pohjois-Amerikan jääkiekon kovimpana poliisina. Me asuimme samassa hotellihuoneessa pelimatkoilla ja olo oli kyllä aika turvallinen«, naurahtaa Kamppuri.

Kuten Suomessakin, täydellisyyttä tavoittelleelle Kamppurille eivät joukkueen normaalit jääharjoitukset riittäneet. Hän teki omatoimisia harjoitteita pelien jälkeen. Treenikaverina useimmiten »The Great One«.

»Lähdimme Waynen kanssa usein hal-
lille vierasmatsien jälkeen harjoittelemaan. Useimmiten muita ei mukaan tullutkaan, vaan he lähtivät suoraan bussista kotiin nukkumaan. Treenasimme tunnin, pari, pääasiassa läpiajoja«, Kamppuri kertoo.

»Eihän se Gretzky yleensä monta maalia saanut tehtyä,« nauraa Kamppuri pilke silmäkulmassa.

Kamppuri ehti pelata Edmontonissa kevätkaudella kaksi ottelua – tai oikeastaan puolitoista – mutta kausi päättyi nopeasti. Seuraavalla kaudella Oilersin numero 35 löysikin itsensä CHL:n Houston Apollosista. Pelikavereiden taossa ei kuitenkaan ollut valittamista: Ron Carter, Dean Magee, sekä nuori Mark Messier. Houstonissa Kamppurin tilille kertyikin jo 19 peliä ja itseluottamus kasvoi.

Toisena maalivahtina torjui Jim Corsi, joka kiusasi Suomeakin moneen kertaan Italian maajoukkueen riveissä. Kautta myöhemmin Corsi siirtyi sinne, mistä Kamppuri oli tullut, eli Oilersiin.

»Jim oli todella hauska tyyppi ja hänellä oli aina joku metku mielessä. Temperamenttia ei kaverilta puuttunut. Maalilla

Jim hoiti kumminkin hommansa hyvin ja pelasikin lähes saman määrän otteluita kuin minä», Kampपुरi sanoo.

»Meillä pelasi myös kaveri nimeltä Garnet »Ace« Bailey, jonka kanssa ystävyystyinkin hyvin. Valitettavasti »Ace« istui World Trade Centeriin törmänneessä koneessa 11. syyskuuta 2001,« vakavoituu Kampपुरi muistelllessaan Houstonin numeroa 11.

Houstonista Kampपुरille tuli siirto kesken kauden EHL-liigaan, Seurana oli Baltimore Clippers. Siellä mies pelasi ainoastaan kolme ottelua. Kauden jälkeen Hannu Kampपुरi palasi takaisin Suomeen.

»En saanut itsestäni tarpeeksi irti ratkaisevissa peleissä. Luulen, että olin kuitenkin ehkä vielä liian nuori ja kokematon ammattilaisympyröihin. Kokemuksena retki oli oikein positiivinen enkä ole katunut lähtöäni hetkeäkään«, hän sanoo.

»Pelityyli oli tietysti erilainen kuin Suomessa ja Euroopassa, mutta en vielääkään usko sen olleen kovin suuri ongelma. Pienen kaukaloon tottui nopeasti. Mailapelini ei ollut samaa luokkaa kuin esimerkiksi Jarmo Myllyksellä tai Jukka Tammella, mutta ei se ratkaissut paluutani. Katsoin vain paremmaksi palata takaisin Suomeen«, Kampपुरi muistelee.

SUOMESSA SEURAKSI TULI Tampereen Tappara, joka oli voittanut viiden edellisen

kauden aikana mestaruuden kolme kertaa. Tappara voitti runkosarjan kaudella 1980–81 ja se lähti ennakkosuosikkina pudotuspeleihin.

»Tapparassa osattiin hommat ja Kalevi Nummisen kädenjälki näkyi joka alueella. Tappara oli silloin oikeastaan ainoa todella hyvin ammattimaisesti hoidettu jääkiekko-seura Suomessa«, Kampपुरi sanoo.

»Valmentaja Rauno Korpi oli juuri silloin Suomen paras valmentaja. Lisäksi meillä oli loistava joukkue: Jukka Porvari, Jorma Sevon, Seppo Ahokainen, Timo Susi, Erkki Lehtonen, Pertti »Komu« Koivulahti, listaa voisi jatkaa vaikka kuinka pitkälle. Huippumiehiä kaikki. Sillä kaudella meille tuli myös eräs 16-vuotias puolustaja, joka pelasi »Marjan« kaverina. Teki muuten tulokaskaudellaan kovat pinnat«, Kampपुरi nauraa.

Nuori puolustaja oli Timo Jutila ja ne tehopisteet olivat 9+12=21.

Kampपुरi itse pelasi lähes kaikki ottelut, torjuntaprosentilla 90,58. Tappara kohtasi välierissä HIFK:n, josta ei kuitenkaan ollut vastusta. Tappara voitti ottelusarjan suoraan 3-0 ja viimeisen ottelun Hakametsässä 11-0.

»Finaalissa meitä vastaan asettui Kärpät ja vaikka johdimme sarjaa jo 2-1, hävisimme lopulta otteluvoitoin 3-2. Ratkaiseva ottelu pelattiin Hakametsässä ja hävisimme sen 2-5«, Kampपुरi kertoo.

»Suomessa ei ole ikinä ollut niin hyvää tilannetta kuin nyt. Me voimme haastaa jokaisen kiekkomaan tasavertaisesti. Olemme kuroneet muiden etumatkan kiinni ja oikeastaan nyt pitäisi mennä jo ohi.«

Kauden lopuksi pelattiin Tukholman MM-kisat.

»Olisin halunnut MM-kisoihin jo aikaisemmin, mutta Urpo Ylönen oli vakiinnuttanut paikkansa A-maajoukkueen maalilla«, Kampपुरi kertoo.

Ylönen tai Jorma Valtonen vartioikin Suomen maalia kaikkiaan 12 peräkkäisissä MM-kisoissa ennen vuotta 1981.

Kisat menivät ajalle tyypilliseen tapaan. Kovassa alkusarjassaan Suomi hävisi Kandalalle (4-3) ja Neuvostoliitolle (7-1), mutta voitti Hollannin 12-3.

»Kuudes sija oli sitä normaalia siihen aikaan. Mieleenpainuvin kokemus oli nähdä Neuvostoliiton pelaajat vauhdissa. Muutama kaveri olikin jo tuttu nuorten kisoista«, Kampपुरi sanoo.

»Neuvostopelaajat olivat aivan uskomattomia kavereita. Heidän reitensäkin olivat paljon paksummat kuin kenelläkään muulla koko turnauksessa, Kampपुरi sanoo ja ravistelee päätään ihmetyksestä vieläkin.

»Neuvostoliiton pelaajat olivat niin nopeita, että jos sen ajan leveissä kaukalossa olisi ammuttu kiekko päätyyn, maalivahti ei olisi ehtinyt kiekkoon ensimmäiseksi. Päätyyn oli pidempi matka ja Neuvostoliiton pelaajat niin nopeita, että kyllä punalamppu olisi syttynyt ennen kuin maalivahti olisi saanut kiekon haltuun. Varmasti Neuvostoliiton systeemi oli rankka, mutta sellaisia pelaajia emme näe enää koskaan, ainakaan joukkueellista. Neuvostoliiton voittaminen olisi vaatinut jokaiselta suomalaispelaajalta oman tasonsa selvää ylittämistä«, Kampपुरi muistelee.

Kaudella 1981–82 Tappara pelasi runkosarjassa edelleen hyvin, mutta se sai lähteä pudotuspeleihin sijalta kolme ja suora välieräpaikka jäi pisteen päähän. Kuuden

joukkueen pudotuspeleissä runkosarjan kaksi ensimmäistä huilasi puolivälieräkierroksen.

Tappara voitti Kiekkoreippaan suoraan 2-0, mutta joutui taistelemaan välierissä HIFK:n kanssa viisi ottelua.

Se hävisi ottelusarjan kaksi ensimmäistä ottelua, mutta onnistui voittamaan kolme seuraavaa ottelua, kaikki maalin erolla, edeten loppuotteluun.

Loppuottelussa Tappara kohtasi TPS:n. Tappara voitti ensimmäisen ottelun 4-2. Toisessakin Tappara teki neljä, mutta Kampपुरi piti nollan: 4-0.

Toisessa ottelussa halli jouduttiin tyhjentämään halliin soitetun pommiuhkauksen vuoksi. Ottelua päästiin kuitenkin jatkamaan poliisin etsintöjen jälkeen, kun pommia ei löytynyt

Tappara vei kultaa voitoin 3-1 ja Hannu Kampपुरi valittiin toisen kerran peräkkäin Liigan parhaaksi maalivahdiksi. Varamaalivahti Lasse Schultzille kirjattiin kaudelta nolla ottelua.

»Meillä oli samat luottomiehet kuin ensimmäisellä kaudellanikin, paitsi Porvarin Jukka, joka oli lähtenyt Lake Placidin olympialaisten jälkeen Pohjois-Amerikkaan. Susi-Nurmi-Lindgren –ketju pelasi loistavat pudotuspelit – ja toki itsellänikin peli kulki aika hyvin,« Kampपुरi sanoo.

Mestaruuden jälkeen Kampपुरi lähti hyvillä mielin kotikisoihin. Odotukset olivat tietysti korkealla. Kanada tyrmäsi avausottelussa Suomen 9-2. Suomalaisilla oli siipi maassa. Jälleen kisat ilman mitalia?

Loppujen lopuksi tuli sijoitukseksi viides ja suomalainen kiekkoväki jäi odottamaan edelleen Sitä Ensimmäistä Mitalia. Se oli Kampपुरillekin tarjolla pariinkin kertaan, mutta jäi kuitenkin saamatta.

»Pelasin 13 ottelua, ja minut valittiin jopa otteluiden parhaaksi pelaajaksi, mutta kuten NHL:ssä sanotaan: »One game doesn't make a whole season«.

– Hannu Kamppuri Pohjois-Amerikan vuosistaan.

Suomi on noussut suurten kiekko-
maiden joukkoon viimeisten kymmenen
vuoden aikana. 1980-luvun tähdet jahtasivat
maailman kärkeä viimastusti, mutta vasta
1990-luvun tähdet saivat sen kiinni.

»Suomessa ei ole ikinä ollut niin hyvää
tilannetta kuin nyt. Me voimme haastaa
jokaisen kiekkomaan tasavertaisesti. Olem-
me kuroneet muiden etumatkan kiinni ja
oikeastaan nyt pitäisi mennä jo ohi. Tähän
ei saa kuitenkaan tyytyä, töitä on tehtävä.
Varsinkin psykologiseen valmennukseen
pitää kiinnittää huomiota enemmän,
mielestäni jääkiekko-ottelun ratkaisee
huipputasolla 80-prosenttisesti henkinen
valmius. Kaikilla huippukiekkoilijoilla on
valtava voitonahjo. Teemu, Saku, Jari tai
Ville haluavat voittoa aina ja he vihaavat
häviämistä. Tällä saralla on varmasti vielä
paljon tehtävää, myös jääkiekon ulkopuolel-
la«, Kampपुरi sanoo.

Kampपुरin SM-liigaura jatkui edelleen
Tapparassa, valmentaja vaihtui Korvesta Olli
Hietaseen ja runkosarjassakin tuli sijoituk-
seksi ainoastaan viides, 15 pistettä Jokereita
jäljessä. Pudotuspelien ensimmäisellä kier-
roksella Tappara voitti vielä TPS:n vastaan,
mutta noutaja odotteli jo Jokeri-sarjan jälkeen.

Helsinkiläiset lähtivät pelaamaan kul-
lasta ja Tampereella kiisteltiin pronssista,
jonka Ilves kuittasi itselleen voitoin 2-0.
Hannu Kampपुरi pelasi kaudella 1982–83
yhtä lukuun ottamatta kaikki ottelut ja
jatkoi kauttaan MM-kisoissa.

Suomi lähti hakemaan mitalia tuttuun
tapaansa, tällä kertaa Länsi-Saksasta.
Valmentaja oli Alpo Suhonen ja Kampपुरi
pelasi neljä peliä torjuntaprosentilla 93,7,
mutta edes se ei auttanut Suomea vaan
tuloksena oli surkea seitsemäs sija. A-sarja-
paikkakin oli vaarassa.

»Meillä oli ihan nimekäs joukkue
– Rautakallion Pekka, Matti Hagman, Levon
»Pratu« muiden muassa – mutta taaskaan
emme saaneet itsestämme oikeaa osaamis-
ta irti. Toisaalta Neuvostoliitto oli siihen
aikaan niin ylivoimainen, että kultami-
talit olisi voinut jakaa jo ennen kisoja. Ja
muillakin Euroopan joukkueilla oli lähes
aina parhaat pelaajat mukana, koska NHL ei
vienyt pelaajia siihen malliin kuin nykyään«,
Kampपुरi sanoo,

»Joukkueen itsetunto oli noussut vuoden
1980 olympialaisten hyvien pelien vuoksi,
mutta suurilta mailta tuli poikkeuksetta
turpaan«, hän jatkaa.

SM-liigakausi 1983–84 meni taas Tappa-
ran komennossa, runkosarjan voiton jälkeen
joukkue kaatoi tutun vihollisen, TPS:n, vii-
dessä pelissä, vaikka finaaliapaikka oli TPS:lle
katkolla jo kolmannessa pelissä, jatkoajalla.

Tappara voitti loppuottelusarjan ottelu-
voitoin 3-1. Kauden lopussa Hannu Kamp-
पुरi pokkasi SM-liigan parhaan maalivah-
din palkinnon kolmannen kerran neljän
vuoden sisällä. Sillä kaudella ei MM-kisoja
pelattu Sarajevon olympiakisojen vuoksi.

Hannu Kampपुरi ei voinut olym-
pialaisiin osallistua ammattilaistaustan-
sa vuoksi. Samasta syystä mm. entinen
seuratoveri Jim Corsi hyllyttiin Italian
maajoukkueesta.

VUONNA 1984 KAMPपुरI sai jälleen tar-
jouksen siirtyä Pohjois-Amerikan kaukaloi-
hin. Tällä kertaa osoitteena oli New Jersey
Devils, joka ei 1980-luvun puolivälissä kuu-
lunut NHL:n kärkikastiin – Wayne Gretzky-
hän kutsui Devilsiä »mikkihiiri-organisaat-
ioksi – mutta hyviä pelimiehiä joukkoon
mahtui: Kirk Muller, Aaron Broten, John
McLean, Bruce Driver ja sittemmin Stanley

»Tilanne oli vähän samanlainen kuin autokolarissa: itse maaleista en muista juuri mitään, vasta jälkikäteen alkoi koko juttu hahmottua hiljalleen.« – Hannu Kamppuri

Cupinkin voittanut Pat Verbeek, joka muuten voitti seuran sisäisen jäähyöpörssin.

»Päätin lähteä kokeilemaan uudelleen, vaikka monet sitä ihmettelivätkin. Oli jäänyt vähän hampaankoloon siitä edelliskerrasta. Meillä oli Devilsissä maalivahtena nimekkäät miehet, Glenn »Chico« Resch ja Ron Low, ja pelaaja oli tosi tiukassa«, Kamppuri kertoo.

»Pelasin 13 ottelua, ja minut valittiin jopa otteluiden parhaaksi pelaajaksi, mutta kuten NHL:ssä sanotaan: »One game doesn't make a whole season«. Pelasin mielestäni hyvin, mutta tiukoissa paikoissa valmentaja peluutti taas muita maalivahteja. Suomessa olin tottunut pelaamaan 65–70 ottelua kaudessa, mutta Devilsissä pääsin pelaamaan vain silloin tällöin. En saanut kunnon pelirytmää aikaiseksi. Ehkä hieman puuttui myös tasaisuutta«, hän sanoo.

Samalla kaudella Kamppuri sai farmikomennuksen Maine Marinersiin (AHL). Seitsemän ottelun jälkeen mies pyrähti vielä IHL:n Fort Wayne Cometsissa, pelaten siellä yhden ottelun. Harva suomalainen – jos kukaan – on pelannut kuudessa eri Pohjois-Amerikan ammattilaissarjassa, kuten Kamppuri. Siihen kuitenkin päätyi Kamppurin akan pojan ammattilaisura Pohjois-Amerikassa.

»Suomeen saavuttuani sain tarjouksen SaiPa:sta, joka kaipasi maalivahtia riveihinsä. Päätin ottaa kovan haasteen vastaan ja tein sopimuksen«, Kamppuri toteaa kotiinpaluusta.

LAPPEENRANNASSA HÄNESTÄ odotettiin joukkueen pelastajaa, mutta edes hänen hyvät pelinsä – torjuntaprosentti 89,1 – eivät auttaneet Saipaa, jonka kohtalona oli hakea vauhtia ykkösdivisioonasta.

Torjuntaprosentti 89,1 kuulostaa nykyisin korkeintaan kohtuulliselta – mutta 1980-luvun puolivälin jumbojoukkueen maalivahdille lukema on suorastaan loistava. Esimerkiksi mestari-Tapparan, liigan parhaaksi maalivahdiksi valitun Markus Mattssonin torjuntaprosentti samalla kaudella oli 91,3.

»Maalivahtien torjuntaprosentit ovat kohonneet, koska kaukalo on pienempi. Kyse ei mielestäni ole varusteista tai paremmasta harjoittelusta vaan siitä, että enää ei ole aikaa ampua niin kauan kuin aikaisemmin«, Kamppuri toteaa.

»En usko, että nykyiset pelaajat sinänsä ovat paljon parempia kuin minun aikoinani. Peli on tänä päivänä Euroopassa aika samanlaista kuin 1980-luvulla Pohjois-Amerikassa. Kaukalot ovat pienempiä ja se selittää pelin muuttumisen fyysisemmäksi. Mielestäni SM-liigan taso on pudonnut, eivätkä ottelut ole enää yhtä kiinnostavia kuin ennen. Parhaat pelaajat viedään ammattilaiskaukaloihin ja taitokiekko on hävinnyt, ei kokonaan, mutta melkein«, hän sanoo.

SaiPa palkkasi pelastajakseen ruotsalaisvalmentaja Leif Boorkinkin, mutta sekään ei auttanut. Kamppurin mielestä syy oli selvä.

»Meiltä puuttui yksinkertaisesti pelimiehiä. Mälkiän Heikki oli hyvä kapteeni, Jose

Pekkala ja Markku Kyllönen pelasivat myös joukkueessa, mutta materiaali oli muuten liian kapea».

Kamppurin oma kausi oli kuitenkin mennyt niin hyvin, että vaikka SaiPa saikin heittää hyvästit SM-liigalle, hänen kautensa jatkui tutulla tavalla: MM-kisoissa. Aivan kisojen alla päävalmentaja Alpo Suhonen heitti pyyhkeen kehään ja maajoukkueen valmentajaksi hälytettiin Kamppurin vanha tuttu, Rauno Korpi.

»Kukaan ei odottanut meiltä mitään. »Apen« lähtö tuli niin vähän ennen kisoja, ettei »Ranen« uskottu saavan pakettia kasaan niin lyhyellä ajalla«, Kamppuri kertoo.

RAUNO KORPI VALITSI joukkueeseen seura-kokonaisuuksia ja sai perustella esimerkiksi Tommi Pohjan valintaa moneen kertaan. Korpi piirteli toimittajille tavoitteitaan ennen kisoja: neljäs sija. Kuinka kukaan voi lähteä kisoihin tavoitteenaan neljäs sija, kyseltiin. Altavastajaan rooli sopi kuitenkin Suomelle ja se voitti alkusarjassa mm. Kanadan, jolla oli joukkueessaan NHL-legenda Denis Potvin.

Suomessa alettiin varovaisesti puhua jopa mitalista. Hannu Kamppuri pelasi kisoissa viisi ottelua. Hän oli maalissa myös Siinä Ottelussa Ruotsia vastaan. Jutun juoni oli yksinkertainen: voitolla Suomi varmistaisi mitalin.

Suomi johti 4-2, kun ottelua oli jäljellä minuutin verran. Ruotsi otti maalivahdin pois, painoi pelin Suomen kenttöpäätyyn ja Anders »Masken« Carlsson kavensi ottelun 4-3:een maalin kulmalta.

Ottelua oli jäljellä enää 40 sekuntia ja Yleisradiolle ottelun selostanut Juha Jokinen valoi uskoa kotikatsomoihin. Ruotsi voitti aloituksen, kiekon sai omalla siniviivallaan

puolustaja Robert Nordmark, joka löysi edellisen maalin tehneen Anders Carlssonin täydessä vauhdissa Suomen siniviivalla, Suomen puolustajien välissä.

Carlsson ampui muutamasta metrillä tarkan rannelaukauksen Kamppurin hanskakäden puoleiseen yläkulmaan. Kamppuri pudottautui yhdelle polvelle ja tuijotti jäähän.

»Tilanne oli vähän samanlainen kuin autokolarissa: itse maaleista en muista juuri mitään, vasta jälkikäteen alkoi koko juttu hahmottua hiljalleen. Olin niin keskittynyt vain omaan suoritukseeni, etten oikein edes tajunnut, mitä tapahtui«, Kamppuri sanoo.

Rauno Korpi vuodatti pettymyksen kyöneleitä televisiossa. Pelaajilta ei saatu haastatteluja.

»En ole puhunut maaleista »Maskenin« kanssa myöhemminkään, vaikka olemme samoissa kisoissa pelanneetkin. Suurista tunteenpurkauksista muistan vain Elorannan »Pirin«, joka heitti varusteensa kopin seinään ja kirosi raskaasti. Se oli »Piriltä« jo paljon, eihän mies koskaan hermostu«, Kamppuri sanoo, nyt jo naureskellen.

»Onneksi pojat ovat hoitaneet Suomelle myöhemmin muutamia mitaleja, vaikka kyllä hekin ovat menettäneet johtoaseman – vielä rankemmin kuin me silloin«, hän sanoo sitten.

Neuvostoliitto- ja Kanada-tappiot merkitsivät mitalihaaveiden lopullista hautaamista.

ELÄMÄ KUITENKIN JATKUI myös tappioiden jälkeen ja Kamppurilla oli edessään jälleen kerran seuranvaihto Saipan pudottua liigasta. Divarikiiekko ei häntä kiinnostanut.

»Katsoin kuuluvani edelleen liigan huippumaalivahteihin enkä muutenkaan halunnut lähteä jäähdyttelemään alasarjoi-

hin. Kärpistä tarjottiin sopimusta ja otin sen vastaan», toteaa Kamppuri lyhyesti.

Kärpät voitti runkosarjan ja otti hopeaa kovalla joukkueella: Kari Jalonen, Pekka Tuomisto, Kai Suikkanen ja Juha Huikari. Kamppuri pelasi kaikki ottelut ja hänet valittiin liigan parhaaksi maalivahdiksi jo neljännen kerran.

Kamppurin ura päättyi 1990 Kouvolan KooKoossa. Kamppuri otti muutamia pelimiehiä mukaansa Kärpistä – mm. Gary Yaremchuk, Mika Alatalo ja Erkki Huttunen. Tuloksena olikin Kookoon kautta aikojen paras liigasijoitus, yhdeksäs. Joukkuetta valmensi Kamppurin maalivahtiesikuva Urpo Ylönen.

Hannu Kamppurin viimeinen kausi SM-liigassa päättyi karsintaan ja sitä kautta putoamiseen divariin Kiekko-Reippaalle.

»Sen jälkeen en katsonut enää mielekkääksi jatkaa uraani. Välillä tuntui, että vastuu oli käynyt jo liian suureksi. Joka ilta piti ylittää itsensä eikä sekään aina riittänyt. Olisin varmasti saanut vielä sopimuksen johonkin seuraan, mutta jotenkin oli kipinä jo sammunut«, Kamppuri sanoo.

»Olin jo alkanut keskittyä jääkiekon jälkeiseen elämään ja yritin luoda uraa myös kaukalon ulkopuolella. Oli hyvä aika lopettaa«, hän sanoo.

Niistä legendoista vielä. Onko totta, että vierasotteluihin mennessä sinut vietiin hallille reilut puoli tuntia ennen muita, että sait keskittyä otteluun rauhassa?

»Oli minulla tapana mennä vieraspaikkakunnille etukäteen. Esimerkiksi Ouluun menin junalla etukäteen, kun muut tulivat koneella seuraavana päivänä«, Kamppuri sanoo.

»Halusin saada mahdollisimman hyvän keskittymisrauhan«.

Kamppuri itse toteaa tyynesti suuren, suurimman, osan hänestä kiertävistä tarinoista olevan melkein kokonaan kuvitteellisia. Värikäs oman tiensä kulkija herättää tietenkin aina tunteita.

»En ollut varmastikaan pelikaverina helpoimmasta päästä, sillä koska vaadin itseltäni aina täydellisyyttä, odotin sitä myös pakeilta, hyökkääjiltä ja valmentajiltakin. Siinä joutuu välillä törmäyskurssille«, hän sanoo. **HOCKEY**

Hannu Kamppuri:

s.1.7.1957 Helsinki

pituus: 184 cm

paino (edelleen) 78 kg

SM-liigan paras maalivahti: 4 kertaa, 80–81, 81–82, 83–84, 86–87

Liigan All Star-valinta: 6 kertaa, 77–78, 78–79, 80–81, 82–83, 83–84, 86–87

Lynces Academici Goalie Award: 6 kertaa, 80–81, 81–82, 82–83, 83–84, 86–87, 88–89

Iltta-Sanomien tähtipelaaja: 88–89

Jääkiekkoleijona # 115, aateloitu 1998
kaksi SM-kultaa ja kaksi SM-hopeaa